

Den forsvundne kode

Velegnet til 3.-5. klasse

EGMONT
Fonden

Cyklen svinger skarpt til højre, og et øjeblik efter er Katinka ved stationen. Til venstre for bygningen ser man togskinneerne, som ender her.

Katinka skal hente sin fætter Bastian ved toget. Han kommer fra København og skal på ferie hos dem. Helt ligesom han plejer hver sommer.

Katinkas familie har sommerhus ikke så langt fra stationen. Alligevel cykler hun. Katinka har lige haft fødselsdag, hvor hun fik den superflotte røde cykel, som hun glæder sig til at vise Bastian. Og så kan hans bagage måske også lige være på den, tænker hun.

Bastian er næsten 14 år og har taget turen fra Østerbro til sin mosters sommerhus mange gange. Ikke altid alene som han gør nu, men han kender det hele ud og ind. Og når man kommer til stationen kan man ikke komme længere, så han er aldrig bange for at køre for langt. Han rejser sig og kigger ud af vinduet for at se, om der er nogen, der venter på ham.

Det første han får øje på er en rød cykel, og dernæst Katinkas mørke lange hår der flager let i vinden. Han elsker at være sammen med Katinka, som han kalder Kati. Det er han ikke bange for at indrømme, i hvert fald ikke over for sig selv. Han kan mærke forventningens glæde, der bobler i maven. Forventningen om mange, lange, lyse sommerdage i selskab med Kati, hendes lillebror August og deres fjollede hund Ommer.

Bastian er enebarn, og det er som regel ret kedeligt. Så fællesskabet med hans fætter og kusine står højt på hans liste over gode oplevelser. Og så er der lige det ekstra, som på sælsom vis næsten altid sker, når de er sammen i sommerhuset. Forbrydelser, de vikles ind i, og er med til at opklare.

Egentlig mærkeligt. For i denne hyggelige, gamle havneby skulle man ikke tro der skete noget som helst overhovedet. Og slet ikke noget forkert. Alt virker roligt, ja, nærmest idyllisk. Også i dag.

Bastian står parat og springer ud af togdøren, da toget standser. Kati er den eneste, der venter på stationen, men Bastian er ikke den eneste, der står af.

I den bagerste vogn kommer en stor grå kuffert først – efterfulgt af en gammel dame, der støtter sig til vognens gelænder, mens hun langsomt går ned et trin ad gangen.

Kati og Bastian er dog mest optagede af at give hinanden et stort knus, få placeret Bastians rygsæk på bagagebæreren og tale om den nye cykel som Kati har fået. De har kun sporadisk, ud af den ene øjenkrog, registreret den gamle dame og den unge, ranglede fyr, der står tæt på bommen ved togskinneerne og ser ud til at følge hendes bevægelser nøje.

Allerede på vej ned ad den hullede grussti genkender Bastian de kæmpestore rosenbuske, som næsten totalt skjuler indgangen til det lave træhus med de store vinduer, som Katis familie bor i om sommeren.

På træterrassen udenfor huset sidder August og læser, mens Ommer er i fuld fart hen mod Kati og Bastian.

- "Hej Bastian!" råber August højt med glæde i stemmen.

- "Hej August," svarer Bastian, mens han klapper den ivrige Ommer, og går hen imod August for at give ham et knus. August har astma og sidder lige nu med sin iltmaske.

Idet Bastian vender sig mod vejen får han øje på den gamle dame fra toget. Hun trækker den grå kuffert efter sig. Et øjeblik tænker han, at hun må bo på denne vej, men afbrydes i sine tanker af sin moster, der kommer for at byde ham velkommen.

Derfor ser han heller ikke den unge, ranglede fyr, der følger den gamle dame på afstand.

Loppemarkedet

August er ofte træt på grund af sin astma, og han har svært ved at følge med – både i skolen med kammeraterne og nu her tidligt lørdag morgen, hvor han er på vej til loppemarkedet ved stationen sammen med Kati og Bastian.

Bastian kaster pinde med Ommer og Kati følges med August i hans tempo. Som regel er det rart, når de andre tager hensyn – i hvert fald når de gør det på den rigtige måde. Det er Kati god til, men andre får ham ofte til at føle sig anderledes og til besvær. Han bryder sig ikke om medlidenhed, og heller ikke om at blive udelukket fra ting, som han egentlig godt kan være med til, hvis bare det sker på en måde, der passer til ham.

Solen skinner og græsplænen ved stationen er fyldt med boder. Der er altid en hyggelig stemning, og de tre børn elsker at komme der. Nogle gange finder de noget, de gerne vil købe, og andre gange bliver det bare til oplevelsen og en pose popcorn.

Pludselig får Bastian øje på den gamle dame med kufferten. Det vil sige, hun har nu ikke kufferten med nu, eller han kan i hvert fald ikke se den. Men hun står ved en bod og sælger gamle ting. Bøger, glas og vaser – ikke noget, som Bastian synes ser særligt spændende ud. Han går alligevel nærmere, lidt nysgerrig uden helt at vide hvorfor. Kati og August er lige bag ham, og næsten samtidig får de øje på en lille metalfigur. Det ligner en gammel kriger iført rustning og med bue og pil. August vender og drejer den ivrigt i hånden, og det er tydeligt at se, at han er liebhaver. Bastian og Kati smiler, da han henvender sig til den gamle dame og spørger om prisen?

- "Tja," svarer hun. "Det er lidt mærkeligt med den figur. Jeg ved faktisk ikke helt, hvor den kommer fra. Den lå der bare, da jeg pakkede mine ting ud."

Nu dukker en anden ældre dame op ved siden af den første. Hun smiler venligt, og Kati genkender hende som en, der bor længere nede af deres vej, og smiler igen.

- "Ellen," siger den første dame. "Denne figur, er det en, du kender til?"

- "Søde Else, det må da være en, du har haft med," svarede Ellen bestemt.

- "Ja," svarer Else lidt forvirret. "Det må det vel."

- "Vil du sælge den?" August spørger utålmodigt.

- "Ja da, selvfølgelig," siger Else og ryster forvirringen af sig: "Du må få den for en tier, hvad siger du til det?"

- "Tak!" August stikker hende en rund tier og et stort smil.

Idet August, Kati og Bastian fortsætter ud i menneskemængden, bliver Bastian overrasket af Ommer, der med ét hiver kraftigt i snoren og i fuld fart er forsvundet mellem mennesker og boder. De er lynhurtigt efter ham, men væk er han!

Bag ved en bod med børnetøj, dukker og kasser med Anders And blade sidder en lille pige på en skammel og spiser en rugbrødsmad. Ommer sætter sig logrende ned foran hende, i håb om, at der falder en godbid af. Men Ommer er stor, så pigen bliver forskrækket og huler i vilden sky.

Kati når derhen først og skynder sig at undskylde over for pigens mor, imens Bastian forsøger at få fat i snoren igen.

Ommer er stadigvæk lækkersulten og er ikke meget for at følge med, så Bastian må holde ham i kort snor og tale bestemt til ham. Kati afbryder og spørger:

- "Kan du se August nogen steder?"

- "Næh?" Bastian svarer tøvende, imens han ser sig omkring i menneskemængden, der bliver større og større. "Hvor pokker blev han af?"

August nåede ikke så langt. Med hånden knuget om sin nye figur, står han stille midt på pladsen og hiver efter vejret oven på løbeturen. Lige bag ham er den unge ranglede fyr, der holder ham på skulderen og spørger, om han har brug for hjælp.

- "Jeg kan ikke få vejret. Jeg skal bare hjem," svarer August stakåndet.

- "Jeg følger dig," svarer den unge ranglede fyr, og begynder at gå. Med hånden på bagsiden af Augusts ryg trækker han ham med sig.

-”Nej tak,” August protesterer. ”Jeg følges med min søster og fætter.”

Som om han ikke har hørt Augusts protestere, tager den unge ranglede hårdt fat om Augusts håndled og hiver ham nu gennem menneskemængden, ud på parkeringspladsen og skubber ham ind i en lille rød bil.

- ”Nej, nej” August råber, og forsøger at vride sig løs. Han mangler luft, og hans råb er slet ikke højt nok til at trænge igennem de mange lyde fra loppemarkedet.

I bilen forsøger han at trække vejret roligt, mens han spørger den fremmede:

-”Hvad vil du mig? Hvor skal vi hen?!”

-”Du har figuren,” svarer den unge ranglede fyr, og nikker bagud til bagsædet hvor August sidder.

Nu opdager August, at figuren som fyren hentyder til, er væk. Alligevel spørger han:

-”Hvad så?”

-”Så kender du koden,” svarer fyren kort for hovedet.

-”Hvilken kode? Hvad taler du om?” August er forvirret.

-”Kildekoden til den App, jeg har udviklet, og som er blevet tyvstjålet fra mig!” Fyren lyder vred nu.

-”Jeg ved ikke, hvad du taler om – jeg har ikke stjålet noget fra nogen!” August er bange nu. ”Jeg vil bare hjem!”

Bilen stopper kort efter tæt på stranden og August bliver trukket med ind mellem strandkanten, der ligger skjult bag hybenroserne, og udkanten af skoven. Her er ingen mennesker bortset fra de to.

- ”Nu kan du gøre det enkelt eller svært,” siger den unge ranglede fyr truende. ”Fortæl, hvad du ved, så sætter jeg dig af foran dit hus. Og ellers ...” Resten af sætningen hænger skæbnsvangert i luften, og August kan mærke hjertet banke kraftigt, mens han hiver efter vejret.

Figurens hemmelighed

Ommer er ganske vist en ballademager, som kan være svær at holde styr på, men den er også en virkelig god jagthund. Efter at have ledt overalt på pladsen, mellem boderne og bag ved boderne, gået i hver sin retning og kaldt på August, får Kati den gode idé at give Ommer en kommando.

- "Find August!" siger hun bestemt til hunden, som kigger logrende på hende.

Den løber lidt rundt om sig selv, mens den gør ivrigt og snuser ud i luften, og sætter så snuden til jorden, som om den har færten af noget.

- "Find August," gentager Bastian, og nu sætter Ommer af sted i retning mod parkeringspladsen.

Der går ikke mange øjeblikke før Ommer stopper op med front mod en parkeret bil, og næsen på vej ind under den. Bastian lægger sig på alle fire og kigger ind under bilen, imens Kati roser hunden og klapper ham på hovedet.

Kort efter står Bastian med Augusts nyindkøbte figur i hånden. Han ser undrende på Kati. August ville aldrig frivilligt give slip på sin nye figur, og nu er de rigtig bekymrede. Hvad kan der være sket?

- "Måske skal vi tilkalde Peter Betjent?" foreslår Kati. Ham kender de fra tidligere sager. Han er en flink mand, men han er ikke altid så hurtigt fremme.

- "Jeg synes, vi skal forsøge med Ommer først," svarer Bastian, og Kati nikker.

Ommer får kommandoen og hurtigt har den næsen i sporet. Den fører dem rundt om pladsen med loppemarkedet og ned mod byen hvor de smalle fortove er fyldt godt op med mennesker, der henter morgenbrød hos bageren eller køber ind til frokost hos fiskevognen.

Ommer, Kati og Bastian løber i zigzag mellem hunde, cykler og barnevogne, og sporet bliver sværere og sværere at følge, kan de mærke på Ommer. Pludselig sætter han sig ned og kigger op på dem.

Imens har August taget den unge ranglede fyr på ordet og fortæller, hvad han ved. At han bare har købt figuren, fordi han samler på figurer og ikke har en der ligner den, og at han ikke kender til nogen kildekode. Den unge ranglede fyr har sat sig ned. Han virker nu mindre truende og mere tvivlende. Han tager sig til hovedet og ligner en, der er hårdt prøvet.

- "Siger navnet Manfred dig noget?" spørger han. "Manfred fra MoreApp?"

- "Næh," svarede August, mere roligt selvom han stadig hiver efter vejret. "Heller ikke MoreApp – hvad er det?"

- "Manfred er min medejer i MoreApp. Han fortalte mig, at den gamle dame i toget havde en figur med, så jeg skulle bare følge efter hende. For den person, der kom og hentede figuren, kunne fortælle mig, hvem der har kildekoden til den App, jeg er ved at udvikle. Den er blevet stjålet fra mig. Måske er det Manfred, der har gjort det ..." Det sidste siger han tøvende. "Måske er det Manfred, der har snydt mig, og snydt mig igen, ved at sende mig efter den

gamle dame.” Den unge ranglede fyr taler nu mest til sig selv, men alligevel svarer August, som nu har fået medlidenhed med ham – ja, han er nærmest kommet til at synes om ham.

-”Den gamle dame hedder Else og hun kender i hvert fald ikke noget til figuren,” fortæller han, ivrig efter at hjælpe.

-”Nej, jeg tror, du har ret. Lad os nu få dig hjem, så du kan få hjælp til den vejtrækning. Og undskyld for alt det her. Jeg er bare så frustreret. Jeg har ikke tænkt klart,” siger den unge ranglede fyr, som nu præsenterer sig. “Jeg hedder forresten Anton.”

August åbner lettet bildøren og sætter sig ind.

Hjemme igen er det første de ser en politibil, og hele familien samlet omkring Peter Betjent, som står og skriver i sin notesbog. Lettelsen omkring politibilen er til at få øje på, da Ommer, som den første, springer hen til August, der stiger ud af den røde bil. Han bliver modtaget med store knus og derefter hurtigt fulgt hen til iltmasken.

Familien trækker havestole hen og sætter sig omkring August, mens Peter Betjent har et fast greb i Anton og fører ham nærmere. Anton er ked af det, og han undskylder sin opførsel. Han begynder at fortælle om App'en, han netop har færdigudviklet, og som han mener har et stort potentiale.

-”App'en er min første rigtig gode idé til en App, og vores firma har virkelig brug for en idé, der kan sælge. Manfred synes dog, at ideen er hans, og selvom Manfred ikke kan udføre programkildetekoding, og det er mig, der har lavet alt arbejdet, er han sur. Måske fordi det er mig, der bliver interviewet til bladene og rost for ideen,” siger Anton, som om det først nu er gået op for ham, hvad det måske handler om. “Men jeg troede faktisk, at han var blevet god igen, da han fortalte mig om figuren og den gamle dame. Det er jo også i hans interesse at App'ens kildekode kommer tilbage, så det er vores firma, der kommer til at tjene på den,” slutter han bekymret.

Alle har lyttet til Antons fortælling og forstår hans dilemma. De begynder nu at diskutere, hvor kildekode kan være, og hvem der kan have den.

-”Den gamle dame,” siger Bastian, “hende der hedder Else, og som August købte figuren af, hun må være nøglen til det hele?”

-”Men hun kender jo ikke noget til figuren eller hvor den er kommet fra?” svarer Kati.

-”Hvad med hende den anden ... Ellen?” August har lagt iltmasken fra sig og trækker nu vejret normalt.

-”Ja, hvad med hende?” spørger Kati.

- "Måske kender hun til figuren, selvom hun ikke ville indrømme det?" Bastian taler ivrigt. Han kom til at tænke på dagen før, hvor han havde set Else trække af sted med kufferten, og hvor han havde tænkt, at hun boede på samme vej som dem.

- "Måske ..." Bastian tænker højt. "Måske skulle hun hen til Ellen, da hun kom i går? Ellen bor jo på vejen. Kan det være Ellen, der har koden?"

De kigger på Bastian, som gestikulerer ivrigt.

- "Hun ligner ikke ligefrem en, der har styr på kodning af Apps?" Kati siger, hvad de alle tænker. "Så hvorfor skulle hun dog have stjålet den?"

- "Ja, det er ikke til at vide," svarer August. "Men jeg synes, at det Bastian siger lyder sandsynligt, så lad os undersøge det. Det er også den eneste forbindelse vi har at forfølge," slutter han.

Anton kigger fra den ene til den anden med håb i øjnene. De tre bestående af August, Bastian og Kati har med ét blik på hinanden besluttet sig. Det skal undersøges!

Ommer, der har ligget og sovet, vågner op til dåd, idet de begynder at rejse sig. Han kommer logrende hen imod dem og August finder snoren frem.

Bastian peger i den retning som Else gik dagen før, og de bevæger sig langsomt, stille og opmærksomt hen ad vejen. Gruset knaser under deres fødder og sammen med vejtrækningen er det den eneste lyd, der høres. De nærmer sig indgangen til skoven, da Kati pludselig rækker en hånd i vejret for at få dem til at stoppe. I et buskads står den kuffert hun havde set komme først ud af toget. De går tættere på. Nu hører de lyden af en samtale, og igennem buskadsset ser de de to gamle damer sidde omkring kaffen. August, som har fået figuren han købte tilbage, tager mod til sig. Rejser sig op i fuld højde og går hen imod damerne.

- "Goddag," siger han høfligt. "Undskyld jeg forstyrrer." Han peger bagud mod de andre. "Vi er på vej i skoven, da vi så dig, som jeg købte min figur af. Jeg vil bare sige, at jeg er rigtig glad for den."

Else så smilende på ham og nikker til de andre.

- "Jeg kan godt huske dig," svarer hun. "Jeg havde mange ting med til loppemarkedet i min kuffert, men jeg forstår nu stadig ikke, hvor den figur kom fra," siger hun undrende og kigger på Ellen.

Ellen kigger ned i bordet, men ser op, da Anton dukker op bag de andre. Han ser direkte på hende.

- "Kender du noget til den figur?" spørger han Ellen.

- "Jeg kan godt kende dig," siger hun. "Du kender ikke mig, men jeg er Manfreds tante, og du har ikke opført dig ordentligt overfor ham. Så ja, jeg kender til figuren og til App'en, som du tager hele æren for! Det har Manfred ikke fortjent, så jeg har overtalt ham til at give mig kildekoden!" siger hun med vred stemme, og fortsætter:

- "Aftalen var, at den der kom efter figuren skulle have koden, og sende den til godkendelse hos Apple i sit eget navn og dele fortjenesten med Manfred. Han må have fået kolde fødder, siden han har sendt dig!"

- "Ja måske," svarer Anton ret fortørnet. "Eller også har han indset, at det var forkert af ham! Vi har trods alt et firma sammen, hvor han er god til noget og jeg til noget andet."

Han tøver lidt.

- "Men måske er det også rigtigt, at hans indsats ikke rigtigt er blevet anerkendt. Jeg vil tale med ham, når jeg kommer tilbage til kontoret," indrømmer Anton.

Manfreds tante er blevet formildet, og hun rejser sig for at hente kildekoden til App'en. Imens fortæller Else, at hun skal nå toget om et øjeblik, så derfor står hendes kuffert klar. Bastian tilbyder med det samme at hjælpe hende ned på stationen med den, og hun takker glad.

Da Anton har fået sin kode tilbage, begynder de at gå mod stationen.

- "Jeg tager det samme tog som Else, så jeg skal nok tage kufferten, det er ingen ulempe," siger han. "Tak for hjælpen, og jeg er ked af, at jeg gjorde jer forskrækket," undskylder han.

- "Det skal du ikke tænke på," svarer August. "Det var også ret spændende."

- "Ja, sikke en start på vores fælles ferie, hva'!" Bastian griner glad. "Det lover godt for resten af sommeren."

De vinker til Anton, og bevæger sig ind bag rosenbuskene til iltapparat, saftvand og hjemmebagt kage, og masser af fredelige sommerdage. Måske ...